

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 10Csp/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316215478
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Foltánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2316215478.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Foltánovou v spore žalobcu: X. J., K.. XX.X.XXXX, K. XXX, zastúpený: Advokátka kancelária TIMAR & partners s.r.o., Štúrova 42, Šaľa, IČO: 36 866 296, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Advokátska kancelária, Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie nevymáhateľnosti práva z dôvodu zániku záväzku podľa ust. § 578 OZ z dôvodu premlčania pohľadávky, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vzniknutá z titulu uzatvorenej zmluvy o poskytnutí stavebného úveru číslo zmluvy XXXXXXXXXX/XXXX G. XX. X. XXXX uzavretá so spoločnosťou ČSOB stavebná sporiteľňa a.s., IČO: 35 799 200, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 150 000,-SK postúpená na žalovaného voči žalobcovi vo výške istiny a príslušenstva, nie je vymáhateľná.

II. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou na tunajší súd 24. augusta 2016 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal určiť, že pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vzniknutá z pôvodného titulu zmluvy o poskytnutí stavebného úveru, číslo zmluvy: XXXXXXXXXX/XXXX G. XX. X. XXXX, uzavretou so spoločnosťou ČSOB Stavebná sporiteľňa, a. s., IČO: 35 799 200, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver v sume 150 000,00,-Sk / 4 979,09 eur /, postúpená na žalovaného, voči žalobcovi vo výške istiny a príslušenstva, nie je vymáhateľná.

2. Žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že na základe uzavretej zmluvy o poskytnutí stavebného úveru vznikol medzi ním a veriteľom záväzkoprávny vzťah, na základe ktorého veriteľ žalobcovi poskytol úver vo výške 150 000,00,-Sk s mesačnými splátkami 1 275,00 Sk. Žalovaný výzvami vyzýval žalobcu na zaplatenie dlhu vo výške 7 927,12 eur. Následne žalobcovi oznámil, že pohľadávka žalovaného bola postúpená na súdne vymáhanie, pričom aktuálna dlžná suma bola v sume 9 098,06 eur. Právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného, aby špecifikoval pohľadávku. Žalovaný špecifikoval pohľadávku, a to: základná pohľadávka vo výške 2 425,90 eur, úroky z omeškania vo výške 5 827,24 eur, ostatné príslušenstvo vo výške 149,37 eur, súdne a exekučné trovy vo výške 0,00 eur. Následne právny zástupca žalobcu žiadal žalovaného o bližšiu špecifikáciu, pretože nebolo zrejmé, ako žalovaný dospel k výpočtu úrokov z omeškania a žiadal o oznámenie, k akému dátumu bola pohľadávka zosplatnená, na čo žalovaný oznámil, že pohľadávka bola zosplatnená 30. júna 2007. Právny zástupca žalobcu vzniesol námietku premlčania v časti istiny aj úrokov z omeškania. Žalovaný odstúpil od dohody o splátkach, pričom žalobca má za to, že túto dohodu nikdy nepodpísal a osobu U.P. O. nepozná a nikdy sa s takouto osobou nestretol. Podľa názoru žalobcu nárok žalovaného je premlčaný, lebo žalovaný zosplatnil pohľadávku 30. júna 2007 a premlčacia doba uplynula 30. júna 2010. Okrem toho, keď podpis žalobcu

nie je opatrený na dohode o splátkovom kalendári a uznaní dlhu, ide o neplatný právny úkon. Žalobca poukázal na naliehavý právny záujem na podaní žaloby, ktorý spočíva v tom, že bez zásahu súdu a vydania meritórneho rozhodnutia vo veci je postavenie žalobcu ako spotrebiteľa neisté.

3. Po právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil podľa § 39 Občianskeho zákonníka / ďalej len OZ /, § 578 OZ, § 110 ods. 3 OZ, § 121 ods. 3 OZ, § 101 OZ § 52 ods. 1 OZ.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd rozhodol vo veci rozsudkom 8. novembra 2018 č. k.10Csp/92/2016-113 tak, že v I. výroku žalobu zamietol a II. výrokom žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. Krajský súd v Trnave v rámci odvolacieho konania uznesením z 25. septembra 2019 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. októbra 2019. Krajský súd v uznesení sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žaloba je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku /ďalej len Csp /. V danom prípade sa jedná o žalobu podľa § 137 písm. c/ Csp. Takéhoto určenia sa možno domáhať len, ak je daný naliehavý právny záujem žalobcu na podaní takejto žaloby. Právoplatný rozsudok kladný pre žalobcu vytvorí pevný základ medzi stranami ohľadom otázky, či žalovaný túto pohľadávku môže alebo nemôže vymáhať. Za predpokladu, že sa žalovaný podrobí účinkom rozsudku, možno vychádzať potom z toho, že svoju pohľadávku nebude vymáhať, teda, že nepodá voči žalobcovi žalobu o plnenie, ktorou mu pred začatím konania hrozil. Tým sa naplní preventívna funkcia určovacej žaloby, v dôsledku čoho na nej je daný naliehavý právny záujem. Krajský súd vo svojom rozhodnutí sa vyporiadal naliehavým právnym záujmom na podaní žaloby a niet dôvodu, aby sa prvostupňový súd odchýlil od tohto názoru, práve naopak prvostupňový súd je viazaný vysloveným právnym názorom súdu vyššieho stupňa. Krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí, že prvostupňový súd sa musí zaoberať otázkou, či pred 5. decembrom 2018 žalovaný nezačal konanie o vymoženie sporného práva voči žalobcovi, čo by vylučovalo aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka / ďalej len OZ /. Bude potrebné skúmať, či v prerokovanej veci došlo k predĺženiu premlčacej doby v dôsledku uznania záväzku podľa § 110 OZ.

5. Súd vo veci vypočul právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, svedka, oboznámil sa s podstatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav vo veci.

6. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalovaný výzvami vyzýval žalobcu na zaplatenie dlhu. Právny zástupca žalobcu žiadal žalobe vyhovieť. Čo sa týka naliehavého právneho záujmu na určení takéhoto petitu poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej len NS Slovenskej republiky /, ktorá bola opakovane publikovaná v Zbierke súdnych rozhodnutí konkrétne č. 40/1996, č. 3/1998, kde opakovane boli uvádzané rozhodnutia občianskoprávneho kolégia pod č. R 24/1995, ktoré rieši práve túto otázku takéhoto petitu vo vzťahu k prekážke žaloby na plnenie, t. j. v tomto prípade žaloby na zaplatenie dlžnej sumy, ktorú by mohol realizovať žalovaný voči žalobcovi pričom od roku 2007 teda od zosplatnenia úveru takúto žalobu nepodal. Poukázal na zjednocujúce stanovisko R 17/1972, ktoré rieši výlučne problematiku naliehavého právneho záujmu v prípade, ak veriteľ nepodá žalobu o zaplatenie, ale inými praktikami najmä výzvami neustálym atakovaním, telefonátmi, osobnými návštevami sa snaží vymôcť dlh. V tomto konaní v žalobe pripojil nespočetné množstvo listinných dôkazov, z ktorých vyplýva, že žalovaný opakovane kontaktuje žalobcu spôsobmi, a to telefonicky, výzvami, osobnými návštevami, predkladaním rôznych listín na uznanie dlhu a podobne, ktorými sa snaží vymôcť pohľadávku resp. prerušiť plynutie premlčacej doby, avšak ako je z listín zrejmé, vždy vypočítava pohľadávku a jej príslušenstvo v iných výškach teda v každej listine je vypočítaná inak. Žalovaný do dnešného dňa žalobu na plnenie v akejkoľvek výške na príslušnom súd nepodal. Ďalej poukázal vo vzťahu k skutočnosti, že ide o spor so slabšou stranou na aktuálne rozhodnutie NS Slovenskej republiky z 21. apríla 2015 sp. zn. 3MCdo 14/2014, ktoré vyriešilo problematiku ustanovenia § 52 ods. 2 OZ v takzvanom prednostnom ponímaní obchodnoprávnej právnej úpravy a uvedené rozhodnutie NS Slovenskej republiky ide až tak ďaleko, že tam kde sa majú použiť normy obchodného práva sa u spotrebiteľov musia použiť normy OZ, a to dokonca aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou predmetných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Je to tak preto, že obe ustanovenia nadobudli účinnosť 1.mája 2014 a nemajú samostatné prechodné ustanovenia, a preto sa musia vzťahovať aj na právne vzťahy založené pred úpravou spotrebiteľského práva v obchodnom zákonníku. Poukázal na to, že žalobca vyslovene popiera existenciu a verifikovateľnosť svojho podpisu.

7. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. mája 2013 sp. zn. 16Co/1/2013, ak dohoda o uznaní dlhu je podpísaná spotrebiteľom na pretlačenej formulári, nemožno od spotrebiteľa očakávať, aby postrehol a vnímal takéto takéto prehlásenia, ktoré podpisoval a takéto uznanie dlhu vo vzťahu k spotrebiteľovi nie je účinným právnym nástrojom na prerušenie premlčacej doby, keďže nemohol vedieť o premlčaní dlhu. V druhom smere rovnako odvolací súd konkrétne Krajský súd v Prešove sp. zn 9Co 35/2013 v zhode s rozhodnutím NS Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/197/2009

a iné uviedol, že dohoda o uznaní dlhu má vždy charakter spotrebiteľskej zmluvy, nikdy nemôže byť posudzovaná hmotnoprávne inak, pričom rovnako ako v tomto prípade aj v daných prípadoch musí byť v prípade uvedeného formulárneho označenia takáto praktika súdmi posudzovaná ako nekalá obchodná praktika a súčasne v zmysle rozhodnutia NS Slovenskej republiky, ktorý uviedol v rozhodnutí sp. zn.1Cdo 197/2009 v prípade, ak je uvedené uznanie dlhu podpísané po skončení všeobecnej trojročnej premlčacej doby, potom takýto uznávací prejav nemôže založiť plynutie novej premlčacej doby u spotrebiteľa, nakoľko ide o spor so slabšou stranou a vždy musí byť v danej trojročnej lehote uznávací prejav a súčasne musí byť poučený, ten ktorý prejav uznáva v zmysle § 34 OZ o následkoch premlčanej pohľadávky.

Osobitná právna úprava ochrany spotrebiteľa v danom prípade v tomto spore musí byť použitá zo strany súdu ex offa a v danom prípade mal za to, že ide o hmotno-právne posúdenie týchto skutočností, ktoré ak súd posúdi nie je nutné vykonávať žiadne rozsiahle dokazovanie.

Na margo navrhovaného petitu o určenie uviedol, že súdna prax pripúšťa obdobné petity na určenie nevyhmáateľnosti pohľadávky vo vzťahu k spojeniu, že pohľadávka nie je vymáateľná ale aj vo vzťahu k rozšírenejšiemu petitu, že nie je vymáateľná v súdnom, rozhodcovskom a inom vykonávacom konaní. Toto posúdenie akým spôsobom súdy následne v danej veci rozhodnú, je v zmysle súdnej praxe ponechávané na jednotlivé súdy, nakoľko nemenia vykonateľnosť petitu vo vzťahu k pohľadávke, ktorú určujú za nevyhmáateľné.

8. Právny zástupca žalovaného uviedol, že pohľadávka, ktorej nevyhmáateľnosť žiada žalobca určiť v tomto konaní je pohľadávka, ktorá vznikla zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere žalobcu s právnym predchodcom žalovaného, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúvere vo výške 4 709,09 eur. Táto pohľadávka bola na žalovaného postúpená od právneho predchodcu pričom jej výška bola generovaná bankovým systémom a takúto pohľadávku si následne žalovaný môže uplatňovať od žalobcu mimosúdne. Čo sa týka námietky premlčania, ktorú vzniesol žalobca, žalovaný zastáva názor, že takúto námietku možno účinne uplatniť iba v rámci súdneho alebo obdobného konania pred príslušným orgánom. Zároveň poukázal na to, že prípadné premlčanie, ktoré žalobca namieta, nespôsobuje zánik vzniknutého nároku. Jeho vymáateľnosť sa zo zákona oslabuje.

9. Svedok U. O. potvrdil, že asi pred 5-10 rokmi pracoval pre spoločnosť Credit Solution, ktorá spolupracovala so žalovaným ako inkasný pracovník. Jeho práca spočívala v tom, že spoločnosť mu dala meno a adresu, ktorú osobu navštívil, porozprávali sa, vysvetlil mu o čo ide a došlo k uzavretiu zmluvy. S dlžníkmi sa stretával doma u dlžníka alebo s ním dohodol miesto, kde sa stretnú. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či je jeho podpis na dohode o uznaní dlhu, svedok uviedol, že nie.

10. Žalobca podal 21. januára 2005 návrh na uzavretie zmluvy o stavebnom sporení. ČSOB stavebná sporiteľňa, a.s. prijala návrh na uzavretie zmluvy o stavebnom sporení 19. januára 2005. 11. Právny nástupca žalovaného 14. januára 2011 zaslal žalobcovi Splátkový kalendár na základe uzavretej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorú žalobca podpísal 8. decembra 2010. Žalovaný oznámil žalobcovi pohľadávku vo výške 7 927,12 eur. Okrem toho žalovaný zaslal žalobcovi Upomienku 1. 30. septembra 2015, v ktorej oznámil žalovaný žalobcovi pohľadávku vo výške 8 379,77 eur. Žalovaný odstúpil od dohody o splátkach 20. novembra 2015. Následne na to 15. decembra 2015 vyzval žalobcu na označenie rozhodcovského súdu, pričom žalobca oznámil žalovanému, že odmieta rozhodcovské konanie. Žalovaný 12. februára 2016 zaslal žalobcovi pokus o zmier, v ktorom ho vyzval na zaplatenie 6 367,53 eur. Právny zástupca žalobcu oznámil žalovanému, že dlh je premlčaný a žalobca vymáahanú pohľadávku neuznáva z dôvodu premlčania s tým, že dohodu o uznaní záväzku nepodpísal. Poukázal na obdobný prípad Z. J. proti Intrum Justicia Slovakia, s.r.o., ktorá uzavrela prípad vymáhania pohľadávky z dôvodu premlčania a spoločnosť odstúpila od vymáhania pohľadávky.

12. Vzhľadom na zistený skutkový stav vo veci súd právne uzatvára.

13. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 101 ods.1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 137 písm. a/, b/, c/, d/ CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti, nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

17. Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

18. V danom prípade predmetom konania je určovací žaloba podľa § 137 písm. c/ CSP, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vzniknutá uzavretím úverovej zmluvy medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného vo výške istiny a príslušenstva, nie je vymáhateľná. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca s právnym predchodcom žalovaného uzavreli úverovú zmluvu vo výške istiny 150 000,-Sk s mesačnými splátkami vo výške 1 275,-Sk. Žalobca si neplnil povinnosti v zmysle úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu žalovaný listami vyzýval žalobcu na zaplatenie dlhu bez špecifikácie pohľadávky. Žalovaný oznámil žalobcovi, že pohľadávka bola zosplatnená 30. júna 2007, na základe ktorej skutočnosti právny zástupca žalobcu listom vzniesol námietku premlčania voči vymáhanému nároku. Žalovaný neuznal námietku premlčania, pretože žalobca podpísal dohodu o uznaní dlhu a dohodu o splátkach. Žalobca tvrdil, že takúto dohodu nikdy nepodpísal. Vzhľadom na zosplatnenie úveru, žalobca mal za to, že nárok žalovaného je premlčaný a premlčacia doba uplynula 30. júna 2010.

19. Žalobca v zmysle žaloby preukazoval naliehavý právny záujem na podaní žaloby spočívajúci v tom, že bez zásahu súdu a vydania meritórneho rozhodnutia vo veci, je postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, neistým. Poukázal na rozhodovaciu činnosť NS Slovenskej republiky R 24/1995, R 17/1992. Právny zástupca žalobcu do spisu založil rozhodnutie NS Slovenskej republiky z 20. júna 1994 sp. zn. 2Cdo/42/1994, v zmysle ktorého naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku / ďalej len OSP / je daný aj vtedy, ak takéto určenie môže predísť žalobe na plnenie podľa § 80 písm. b/ OSP.

20. V danom prípade sa súd zaoberal terminológiou, aká pohľadávka je vymáhateľná. V súdnej praxi a teórii prevláda názor, že za vymáhateľnú pohľadávku sa považuje pohľadávka vykonateľná, tzn. opatrená exekučným titulom. V rozhodnutí NS Slovenskej republiky R 44/2001 najvyšší súd operuje tým, že slovník slovenského jazyka rozlišuje medzi vymáhateľnosťou a vykonateľnosťou, a teda že nejde o synonymá. Na druhej strane, ale súd uvádza, že nemožno poprieť, že v bežnom jazyku pod vymáhateľnosť spadá aj vykonateľnosť. Predmetnú otázku riešil NS Slovenskej republiky v rozhodnutí 4Cdo/198/2010, kde uviedol: „Hoci v právnej teórii a praxi nie je jednotný názor na to, aká pohľadávka veriteľa zodpovedá zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, podľa názoru dovolacieho súdu niet dôvodu odkloniť sa od záverov vyslovených už v rozsudku NS Slovenskej republiky z 23. decembra 1999 sp. zn. 3Cdo/102/99 / R 44/2001. Ako je uvedené v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu „Vymáhateľnú pohľadávku môžeme charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde Na rozdiel od toho je vykonateľná pohľadávka, ktorú možno exekúovať, ktorej majiteľovi teda svedčí vykonateľné rozhodnutie súdu alebo iný exekučný titul. „ Vzhľadom na uvedené, súd považoval žalobný nárok za správne označený a vykonateľný.

21. V zmysle § 137 písm. c/ CSP žalobou možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, pričom určovací žaloba má spravidla preventívny charakter. Pri rozhodovaní o existencii naliehavého právneho záujmu musí súd posúdiť, či podaná určovací žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany práva žalobcu a či po takomto rozhodnutí o určovacej žalobe nebude musieť nasledovať aj iné konanie. Určovacia žaloba nie je podstatná, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu, alebo práva. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod na zamietnutie žaloby. Naliehavý právny záujem je spravidla vtedy, ak určovací žaloba vytvorí pevný základ medzi stranami a tak naplní preventívny charakter a cieľ zabrániť ďalším prípadným sporom medzi stranami. V takom prípade súd žalobu zamietne bez meritórneho posúdenia veci.

22. V prejednávanej veci sa súd zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na podaní žaloby a súd skúmal, či touto určovacou žalobou sa odstráni aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, či podaná žaloba je vhodným, účinným procesným nástrojom ochrany práva žalobcu, či ním možno dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe je možný len vtedy, ak vytvorí pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu a môže predísť žalobe na plnenie. Naliehavý právny záujem na podaní žaloby vyriešil vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Trnave tak, ako to súd uviedol vyššie.

23. Krajský súd v Trnave vo svojom rozhodnutí vyslovil záver, že aj v prerokúvanej veci sa na pohľadávku žalovaného zo zmluvy o stavebnom sporení z 21. januára 2005 môže vzťahovať ustanovenie § 54a Obč. zák. Uviedol, že súd prvej inštancie sa však v dôsledku svojho nesprávneho právneho záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vôbec vecne nezaoberal žalobou žalobcu. O to menej sa potom mohol zaoberať otázkami, či pohľadávka žalovaného, ktorej zaplata sa voči žalobcovi domáha, je skutočne premlčaná a či to spôsobuje nevymáhateľnosť tejto pohľadávky v zmysle cit. § 54a Obč. zák. (ktorý v čase napadnutého rozsudku ani nebol účinný). Žalovaný totiž za konania poukazoval na to, že žalobca v listine „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ (jej fotokópia na č. I. 31) v čl. 2 uznal svoj záväzok z označenej zmluvy o stavebnom sporení. Podľa § 110 ods. 1 Obč. zák. platí, že ak dlžník písomne uznal právo čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, kedy k uznaniu došlo, a ak je v uznaní lehota na plnenie, dokonca za 10 rokov od jej uplynutia. Ak by žalobca skutočne podpísal označenú listinu, splnila by požiadavku písomnej formy (§ 40 ods. 3 Obč. zák.) a mala by účinok začatia novej desaťročnej premlčacej doby. Žalobca však už v žalobe namietol, že túto listinu nepodpísal. V dôsledku takéhoto popretia pravosti predloženej (fotokópie) listiny je povinnosťou žalovaného dokázať, že podpis žalobcu pod touto listinou je pravý, pretože je to žalovaný, kto z tejto listiny vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (predĺženie premlčacej doby; porov. v tomto smere napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 13/2009 a 5 Cdo 174/2013). Z uvedeného tak treba vyvodíť, že aj v prerokúvanej veci sa na pohľadávku žalovaného zo zmluvy o stavebnom sporení z 21. januára 2005 môže vzťahovať ustanovenie § 54a Obč. zák.

24. Právny zástupca žalovaného potvrdil, že pred dátumom 5. decembra 2018 nezačal konanie voči žalobcovi o vymoženie sporného práva, to znamená, že v danom prípade je možné aplikovať ustanovenie § 54a OZ. Podľa predmetného ustanovenia zákona premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať. V danom prípade nárok žalobcu je premlčaný z dôvodu, že pohľadávka bola zosplatnená 30. júna 2007 a premlčacia doba uplynula 30. júna 2010. Súd skúmal či došlo k predĺženiu premlčacej doby v dôsledku uznania záväzku podľa § 110 OZ. Na základe výsluch svedka U. O. dohodu o uznaní dlhu svedok nepodpísal, z ktorého dôvodu súd považoval predmetný právny úkon za absolútne neplatný, pretože nie je podpísaný oprávnenou osobou za spoločnosť. Na základe výsluchu svedka právny zástupca žalobcu netrval na nariadení znaleckého dokazovania znalcom z odboru grafológie, ktorý by mal potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že právny úkon neopatril svojim podpisom.

25. Na základe vykonaného dokazovania súd žalobu zamietol.

26. Ďalšie argumenty strán súd považuje pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené medzi stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku, ale je nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán / porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 251/04, III. ÚS 209/09 a pod. /. Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech v konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. V odvolaní sa popri uvedených všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie došiel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z.č. 233/95 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.